

A kakukkról, aki anya volt

Egy embernek négy gyereke volt. Amikor meghalt, a két fiút s a két leányt anyjuk nevelte tovább. Mindent megadott nekik, nem szenvedtek hiányt semmiben. Ám hamarosan az

asszony is ágynak esett. Megsoványodott, a bőre megsürkült, a hangja elszíntelenedett. Nem kellett neki már az étel sem, csak a vizet kívánta.

- Adjatok egy korty vizet! – kérte gyermekeit. – Már annyi erőm sincs, hogy felkeljek, s hozzak magamnak.

- Nincs itthon víz! – felelték kórusban a gyerekek.

- Fogjátok a vödört, menjete le a forráshoz, s hozzatok friss vizet! – tanácsolta nekik az asszony.

- Én nem megyek, nem találok a vödört! – felelte az idősebb fiú. – Menjen a nővérünk!

- Fogd a korsót, hozz abban! – mondta az asszony a lánynak.

- Nem találok a korsót, s a kendőm sincs meg, nem mehetek ki a házból! – mondott ellent a lány. – Hozzon vizet a hógunk!

- Fogd a csuprot, hozz abban! – kérte a kisebbik lányát az anya.

- Nem találok a csuprot. A papucsom sincs meg, nem mehetek ki a házból! – így a kisebbik. – Hozzon vizet az öcsénk!

- Kicsi fiacskám! – könyörgött az asszony a gyereknek. – Ha a markodban hozol néhány csöpp vizet, azt is megköszönöm!

- Nem ismerem az utat a forráshoz! – hazudta a fiú, s kiment az udvarra játszani.

Fivére, nővérei követték.

A Gondviselő megsajnálta a szegény asszonyt. Nyugtató álmot bocsátott rá, szárnyat növesztett neki, hogy elröpülhessen a forráshoz, és ott szomját olthassa.

Kis idő múltával a gyerekek az udvaron egy szürke tollazatú madarat láttak kirepülni a ház ajtaján. Rohantak be a szobába, de anyjuk ágját üresen találták.

Tudta már mind a négy gyerek az utat a forráshoz!

A forrás közelébe érve egy kakukkot láttak, amint a vizet kortyolgatja. Eloltva szomját, bevette magát az erdőrengetegbe.

Futott a négy gyerek a kakukk után teli vödörrel, csöbörrel, korsóval, meg is találták a magányos madarat egy fa ágán. Kínálták neki a vizet, de annak nem kellett egy csöpje sem.

- Anya! Anyácskánk! Gyere vissza hozzánk! Ki törődik velünk, ki nevel fel bennünket? – könyörögtek neki.

Hanem a kakukk nem ismerte meg őket.

A Gondviselő akarta így, megszabadítva az asszonyt emlékeitől. De megfosztotta anyai ösztönétől is, a költés, a fiókanevelés örömeitől, gondjaitól. Úgy rendelte, hogy kakukként a tojásait más madarak fészkébe rakja, fiókái felnevelését idegen madarakra hagyja.